

maa man henvende sig til den Autoritet, som har den fornødne Myndighed til at optage Forhør og Forklaringer i den Anledning. Men som sagt, jeg tror, at § 2 vil blive Hovedsagen, og har Loven altsaa kun her Landkommunerne for Die, vil det maaſte kunne siges, at Politiet der bliver en mindre ſagkyndig Autoritet, men i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne gjælder det Omvendte. I nøie Sammenhæng hermed ſtaar jo § 6, ſom den ſidſte ærede Taler berørte. Der maa viſtnof den Vædring foretages, ſom man maatte antage for rigtig i §§ 2 og 3. Hvis man altsaa der ſletter „Politiet“ ud og kun lader „Kommuneraadet“ blive ſtaaende tilbage, vil det ogsaa i § 6, der jo kommer til at høre til den, der angaar Landkommunerne, være rigtigt at rette Ordet „Politiet“ til „Kommuneraadet“.

Derimod tror jeg, at et af de Punkter, ſom det bliver vanſkeligſt at blive enig om, og ſom jeg forudſer vil fremfalde en Modſtand, ſom jeg virkelig ikke ſynes, at dette Spørgsmaal er værd, er denne ulykkelige § 8. Jeg forudſætter naturligviis, at der ved § 8 kun menes Pleiebørn, der anbringes af Kjøbenhavns Fattigvæſen, ikke Pleiebørn, der anbringes af andre Fattigvæſener i Kjøbenhavn. Noget, der forøvrigt viſt ikke finder Sted i noget Omfang, der er værd at tale om. Det ſigter altsaa kun til de Børn, ſom Kjøbenhavns Fattigvæſen udfætter udenfor Kjøbenhavn. Jeg kan jo ſelvſølgelig ikke ſelv have nogen perſonlig Mening om de Forhold, det kan jo Enhver ſige ſig ſelv, det er ikke mig muligt at reſe omkring og ſe, hvorledes diſſe, af Kjøbenhavns Fattigvæſen udfatte Pleiebørn have det, om de ere bedre tilſete og behandlede end Andre. Men fra alle Sider og deriblandt netop fra Flere, ſom kjende diſſe Forhold, og ikke kunne miſtankeſe for i nogen Henſeende at være partiſte, bliver det paafaaet, at de Pleiebørn, der udfattes af Kjøbenhavns Fattigvæſen, blive ſærlig godt behandlede; bedre, end andre Pleiebørn i Reglen blive det, og at det Tilsyn, ſom Kjøbenhavns Kommune ſelv organiserer, er i høi Grad tilfredsſtillende. Det tror jeg derfor er et Punkt, der bliver holdt meget stærkt paa fra viſſe Sider. Men jeg ſynes dog paa den anden Side, at hvis man ellers kunde blive enige om de øvrige Ting i Loven, er det

virkelig ikke et Punkt, ſom har en ſaadan Vigtighed, at man af den Grund ſkulde bryde en ſtor Landſe med hverandre. Jeg ſynes, at det er et Punkt, hvor man kunde føie de Andre, hvis man iøvrigt kunde blive enig om Hovedbeſtemmelſerne. Det vilde være mig meget kjært, om denne Lov kunde bringes i Stand, og om det var muligt at tilveiebringe Enighed mellem Thingene i ſaa Henſeende, og jeg vil i Henhold til det, jeg har udtalt, beſtræbe mig for at naae dette Maal, ſom jeg tror, vil kunne naaes omtrent ad den Vej, jeg har tilladt mig at antyde. Naturligviis kunde der tænkes forſkjellige Modifikationter i det Enkelte, ſom det her vilde blive for vidtløftigt at komme ind paa, og jeg vil, hvis man kunde komme til en Ordning ved ſælles Overenſtomſt mellem Thingene, være meget veltilfreds, om man vilde lade være med at optage Beſtemmelſen i § 11 om Lovens Midlertidighed, og i Stedet for i det Høieſte indſtrænke ſig til en Reviſionsbeſtemmelſe.

Saug: Der blev af den første ærede Taler i Dag anket over, at Landstinget har indsat den lille Bestemmelse i § 11: „Denne Lov gjælder til 1ste April 1895“. Jeg finder, at det er en meget heldig Bestemmelse; thi hvem ſiger, at vi ikke om 7 Aar maaſte kunne komme ind paa et helt andet Grundlag for Tilsynet med Pleiebørn end det, vi nu have. Det er meget muligt, at der kan findes et meget bedre Grundlag om 7 Aar end dette, ſom her er anvist. Jeg veed ikke, om den ærede Taler kan paa-viſe et ſaadant bedre Grundlag allerede nu; thi ſaa var det jo beſt, at vi kom ind paa det ſtrar. Jeg vil blot pege paa een Ting, og det er denne, at derſom vi havde Menighedsraad her i Danmark, ſom vi jo desværre ikke have — (Bjørnbal: Nei, heldigviis!), ja, jeg har nu en anden Opfat-telſe af Menigheden end det ærede Medlem, og det maa det ærede Medlem undſkyldes; — derſom vi nu havde ſaadanne Menigheds-raad, ſaa vilde det heldige dog være, at Præſterne omkring i Menighederne udtog Mænd og Kvinder af Menighedsraadet til at beſørge Tilsynet og ſaa ſelv førte det øverſte Tilsyn. Herved tænker jeg dog ikke paa de Præſter, ſom ikke reſpectere deres